

Създадена от
ДИМ И КОСТ

ЛЕЙНИ ТЕЙЛЪР

Превод Анелия Янева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Daughter of Smoke and Bone*

Copyright © 2011 by Laini Taylor

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.

Дизайн на корицата Дейв Каплан и Алисън Импли
Снимка на момичето © Леа Бернщайн / arcangel-images
Снимка на маската © Shutterstock
Корица © 2011 Hachette Book Group, Inc.

Превод Анелия Янева
Редактор Виктория Бешлийска
Коректор Тереза Бачева

Издава „Егмонт България“
1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2012
ISBN 978-954-27-0779-0

*Имало едно време
един ангел и един дявол, които се обикнали.*

Това не завършило добре.

СПЛАШВАНЕ

Докато крачеше по покритите със сняг павета, Кару нямаше никакви злокобни предчувствия за този ден. Той приличаше на всеки друг понеделник, обичаен със своята неизменна понеделничност, както и със своята януарничност. Студен и тъмен – посред зима слънцето не изгряваше преди осем, – но и очарователен в същото време. Сипещият се сняг и ранният час се бяха наговорили да придадат на Прага призрачна осанка и тя приличаше на дагеротипна фотография¹, сребриста и леко размазана.

Шумът от преминаващите по крайбрежния булевард трамваи и автобуси подсказваше, че това е ден от двайсет и първи век, но зимното умиротворение из притихналите улички сякаш принадлежеше на друга епоха. Сняг, камъни и бледо осветление, звукът от стъпките на Кару и струйката пара над нейната чаша с кафе, а тя – сама и унесена в делнични мисли: училището, поръченията. От време на време горчиво хапеше бузата си отвътре, щом сърцето ѝ се свиеше от неочаквана болка, каквито обикновено са сърдечните спазми, но тя не им обръщаше внимание, непоколебима, готова да премине и през това.

В едната си ръка държеше чашата с кафе, с другата се за-

¹ Дагеротипията е първичен метод за снимане, наречена на името на френския художник Луи Дагер (1787–1851), един от създателите на фотографията. – Б.ред.

гръщаше в палтото. Папката ѝ за рисунки висеше окачена през рамото, а по косата ѝ – разпуснатата и пауновосиня – се трупаше дантела от снежинки.

Просто още един ден.

И тогава.

Ръмжене, бързи стъпки, някой я сграбчи изотзад и я притисна здраво към широки – мъжки – гърди, докато ръцете рязко смъкнаха шала и нечии зъби – зъби – опряха шията ѝ.

Ухапване.

Нападателят ѝ я *хапеше*.

Раздразнена, тя се опита да се освободи, без да разлее кафето, но все пак част от него се разплиска върху мръсния сняг.

– За бога, Каз, разкарай се! – сопна се тя и се извъртя, за да застане лице в лице с бившето си гадже. Светлината от лампата падаше меко върху красивото му лице. „Тъпа красота – помисли си, докато го отблъскваше. – Тъпо лице.“

– Откъде разбра, че съм аз? – попита той.

– Винаги си ти. И номерът никога не минава.

Казимир с това си изкарваше хляба – като внезапно изскачаше отнякъде, – а сега беше видимо разочарован, че не успя да изтръгне поне едно слабо ахване от нея.

– Ти не подлежиш на сплашване – оплака се той и направи нацупена гримаса, която според него беше неустоима.

Доскоро тя наистина не можеше да ѝ устои. Обикновено се повдигаше на пръсти и ближеше нацупената му долна устна, ближеше я до забрава, после я ухапваше и стискаше със зъби, преди да потъне в целувка, от която се топеше като размекнат на слънце мед.

Но тези дни отминаха.

– А може би просто ти не си страшен – отвърна и продължи.

Той я настигна и с ръце в джобовете закрачи редом с нея.

– Аз съм страшен. Какво ще кажеш за ръмженето? Ами ухапването? На всеки нормален човек би му спряло сърцето. Само не и на теб, имаш лед вместо кръв.

Когато тя не отговори, той добави:

– Двамата с Йозеф започваме нов маршрут. *Вампирска обиколка* из „Старе Место“². Туристите ще ни се лепят като мухи.

„Наистина ще е така“, помисли си Кару. Туристите плащаха добри пари и за „призрачната обиколка“ на Каз, при която по мръкнало ги развеждаха на групи из лабиринта от улички на Прага със спирки по местата на предполагаеми убийства, а от входовете изскачаха „призраци“ и ги караха да пищят. Самата тя няколко пъти се беше дегизирала като призрак, носеше високо вдигната окървавена глава и стенеше, докато писъците на туристите накрая не преминаваха в смях. Забавно беше.

Каз също беше забавен. Някога, но вече не.

– Успех тогава – каза безразлично с вперен напред поглед.

– Може и теб да включим – продължи Каз.

– Не.

– Може да се направиш на секси вампирка съблазнителка...

– Не.

– Която подмамва мъжете...

– Не.

– Може да носиш твоята пелерина...

Кару се наежи.

С тих гласец Каз взе да се мазни.

– Нали още я пазиш, скъпа? Не съм виждал нещо по-красиво от тая черна коприна до бялата ти кожа...

– Млъквай! – изсъска тя и се закова наред Малтийския площад. „Божичко“, помисли си. Каква тъпачка е била да хлътне по този красив, красив уличен актьор, да се дегизира заради него и да му подарява спомени като този. Непоправима тъпачка.

Самотна тъпачка.

Каз посегна да махне една снежинка от миглите ѝ.

– Пипни ме само, и ще ти плисна кафето в лицето! – сряза го тя.

---

² *Старе Место*, или *Старият град*, е историческото сърце на Прага с множество средновековни и барокови сгради и с двете си най-големи забележителности – Староместкия площад и Староместкото кметство. – Б.ред.

Той отпусна ръка.

– Кротко, кротко, моя свирепа Кару. Кога най-после ще престанеш да се ежиш? Нали вече ти казах, че съжалявам.

– Ами продължавай да съжаляваш. Само че върви да го правиш на някое друго място. – Говореха на чешки и отскоро заученото ѝ произношение идеално се съчетаваше с неговия рѝден акцент.

Той изпъшка, раздражен, че Кару все още не приема извинението му. Това не се вписваше в неговите планове.

– Хайде де! – продължи да се мазни. Гласът му беше едновременно дрезгав и мек, смесица от чакъл и коприна, като на някой блус певец. – Писано ни е да сме заедно, ти и аз.

Писано. Кару съвсем искрено се надяваше, че ако ѝ е „писано“ да бъде с някого, това не е Каз. Погледна го – красивия Казимир, чиято усмивка някога я притегляше като магнит и я държеше здраво залепнала за него. Навремето, да бъде с него ѝ се струваше велико, сякаш той правеше цветовете по-ярки, а усещанията – по-наситени. Но, както установи по-късно, мястото до него беше *общодостъпно* и когато нея я нямаше, там се настаняваха други момичета.

– Накарай Светла да стане твоята вампирка съблазнителка – каза тя. – Тази роля вече я е играла.

Той си придаде огорчен вид.

– Не искам Светла. Искам теб.

– Уви, не съм на разположение.

– Не говори така – продължи той, посягайки към ръката ѝ.

Тя се дръпна назад и болка прониза сърцето ѝ, въпреки усилието да запази хладнокръвие. „Не си заслужава – каза си. – Ни най-малко.“

– Ясно ли ти е, че на това му викат преследване?

– Уф! Не те преследвам. Просто и аз имах път насам.

– Да бе! – изсумтя Кару. Намираха се само няколко сгради преди нейното училище. Бохемският лицей по изкуствата беше частна гимназия, помещаваща се в розов бароков дворец, на който му се носеше славата, че тук, по време на на-

цистката окупация, двама млади чешки националисти прерязали гърлото на командир от Гестапо и написали „свобода“ с кръвта му. Краткотрайна и храбра съпротива, преди да ги заловят и набучат на шиповете на дворния портал. В днешно време учениците се събираха около същия този портал да пушат и да чакат приятелите си. Каз обаче не беше ученик – вече навършил двайсет, той беше с няколко години по-голям от Кару – пък и тя не знаеше някога да е ставал от леглото преди девет.

– Защо изобщо си буден?

– Имам нова работа – отговори той. – Тя започва отрано.

– Какво, да не провеждаш сутрешни вампирски обиколки?

– Не е това. Различно е. Нещо като... *разбулване*. – Сега той се хилеше. Злорадстваше. Предизвикваше я да попита каква е новата му работа.

Тя нямаше намерение да пита. Вместо това, с отлично изиграно безразличие, каза:

– Хубаво, забавлявай се тогава на новата си работа – и се отдалечи.

– Не искаш ли да разбереш каква е? – провикна се след нея Каз. Продължаваше да се хили. Усети го по гласа му.

– Не ми пука – извика през рамо и мина през портала.

* * *

А трябваше да попита.

Лейни Тейлър е завършила Калифорнийския университет в Бъркли. Автор е на три книги от серията Dreamdark и сборника от три фантастични новели Lips Touch: Three Times, финалист на National Book Award 2011. „Създадена от дим и кост“ е първата част от новата ѝ трилогия и също е сред финалистите на престижните литературни награди Children’s Choice Book Awards за 2012 година.

Романът излиза в САЩ през 2011 година и незабавно печели любовта на читателите и привлича интереса на филмовите продуценти. Правата за книгата са продадени в над 30 държави, а „Юнивърсъл Пикчърс“ откупуват правата за екранизация. „Създадена от дим и кост“ се нарежда на челно място и в редица класации, сред които „Топ 10 книги за 2011“ на „Амазон“, „Най-добри книги за 2011“ на „Пъблишърс Уикли“ и „Забележителни детски книги за 2011“ на „Ню Йорк Таймс“.

В момента писателката живее в Портланд, Орегон, със съпруга си, илюстратора Джим ди Бартоло, и дъщеря им Клементин Пай.

Повече информация за автора и книгата може да откриете на адрес egmontbulgaria.com